

BARCELONA PRODUCCIÓ 2022-23

AJUNTAR COSSOS

PROGRAMA D'ARTS EN VIU

CAROLINA OLIVARES / EDUARD ESCOFFET /
CAROLINA CAMPOS I MÁRCIA LANÇA

Es podria dir que la modalitat d'arts en viu, i concretament les performances seleccionades, aglutina tots els trets del que sembla que defineix La Capella com un centre d'art d'intensitat emergent i contextual. La cita al voltant de l'art d'acció d'aquests tres dies –28, 29 i 30 de setembre– vol ser literalment això, una cita, una trobada. Aquest programa es basa en un gest: la celebració i l'alegria d'ajuntar cossos. En la potència dels cossos, uns de concrets, que es reuneixen i es troben en aquest context, el barceloní, i que dibuixen afinitats entre l'àmbit de les arts visuals i les escèniques, la poesia, la música...

Parlem de la seva especificitat. La Capella de l'Antic Hospital és un espai de les arts visuals que s'obre a les arts en viu, atès que la brega diària del centre és l'acompanyament, el procés, la producció, l'oportunitat: tota la vitalitat possible. Per què no aspirar al fet que l'experiència a la qual convoca una performance pot ser la mateixa que la de qualsevol exposició o activitat, fins i tot qualsevol reunió de treball? Al cap i a la fi, l'enclavament defineix i arrela d'una manera particular les propostes que conté. Per què no començar a practicar un tipus d'esdeveniment ineludible i necessari, i en aquest cas, que no pugui donar-se en un altre lloc físic ni en un altre context? La performance és un lloc especial en un lloc especial com és el Centre d'Art La Capella.

S'ha iniciat un exercici de transpiració i vaporització de l'estructura institucional, i una multiplicitat de caps adherits als seus cossos actuen de manera més capriciosa i emocional, fent espai perquè les coses s'esdevinguin des del desig, la necessitat, la urgència. La performance és obligatòriament la desocupació de la norma. Quan actua la norma, la pràctica es veu esbiaixada. Atemptar a la norma té unes represàlies i ens hem acostumat al fet que l'acció estigui condicionada per una por. Encara que no puguem imaginar la llibertat total, per què no habitar els possibles per variar una mica.

La idea de performance a La Capella, fins a cert punt, segueix bevent d'aquelles accions de dècades passades. Accions que es plantejaven i es desenvolupaven en línia recta a un destí final; no hi ha mirada als costats

i paradoxalment no hi ha res més present. El rigor i el risc són part d'aquest moviment que inclou l'accident en qualsevol moment. *Totes les variacions són vàlides, inclosa aquesta.* Amb una consciència absoluta de si mateixa, de l'espai-temps i d'estar assistint a un acte irreplicable. La primera vegada després de la primera vegada és la primera vegada. La fragilitat se situa al lloc central d'aquestes pràctiques, ja que se li veuen les costures. No tindrà mai una forma definitiva.

A les performances de Carolina Olivares, Eduard Escoffet i el binomi format per Carolina Campos i Mária Lança, s'assisteix a la trobada establint llaços amb l'audiència, donant lloc a tres tipologies de veus que en són moltes més. A *La mondonga*, Carolina Olivares relata, de viva veu i en clau autobiogràfica, fragments estripats d'aquesta vida que no es comparteix. A continuació, *Utopia i esclavatge*, d'Eduard Escoffet, activa un sistema analògic sonor que exigeix una reflexió profunda sobre el consum. Finalment, *És només un dia*, de Carolina Campos i Mária Lança, crea un dispositiu d'escriptura en viu de vuit hores de durada que desvela la construcció del mateix llenguatge i paralenguatge a través de la paraula i els cossos. En el fons, ens trobem davant tres dies de performances en què tot urgeix. La visceralitat d'una veu s'obre impassible i vulnerable davant de nosaltres; una simfonia de veus reproduïdes en cassets ens aclapara, ens paralitza; una textualitat frenètica s'expandeix en el temps, i ens convida a estar-nos-hi una estona més, o potser a quedar-nos-hi fins a un final que ja ha sortit de la norma.

Tot i ser propostes seleccionades d'una manera individual en la modalitat d'arts en viu, i per tant sense relació aparent entre elles –si bé aquesta categoria potser l'hauríem d'anomenar directament “performances”, perquè és el que són–, des de La Capella ens sembla bonic fantasiejar amb els seus relats, posant-los en relació o fins i tot en contradicció. De fet, aquesta és la nostra funció com a centre d'art: fer context. I fer context és ajuntar cossos.

Text: Marc Vives, equip curatorial

CAROLINA OLIVARES *LA MONDONGA*

Dimecres 28 de setembre, a les 20 h
Entrada lliure

La mondonga és un projecte de creació d'arts vives que neix de l'escriptura. El punt de partida és una sèrie de poemes de caire autobiogràfic escrits durant els dos últims anys. A l'inici, aquests poemes van ser concebuts per ser desenvolupats en un format que es mogué entre la performance i la poesia parlada. El text és tan oral que és com si l'autora estigués al costat del/la lector/a llegint-li en exclusiva. *La mondonga* ens parla de l'autoexili, les addiccions, l'amor, la dependència emocional, la maternitat precoç, la família disfuncional, els divorcis, la precarietat, la bogeria, la inestabilitat emocional, la vulnerabilitat. La vida mateixa.

EDUARD ESCOFFET *UTOPIA I ESCLAVATGE*

Dijous 29 de setembre, a les 18 h / 19 h / 20 h
Capacitat limitada. Inscripció prèvia a lacapella@bcn.cat

Utopia i esclavatge és una acció basada en la veu però que no disposa de veu en directe: tot el seu desenvolupament es basa en la reproducció de la veu gravada a través de diversos reproductors de casset. L'acció aborda la idea que l'economia digital i les noves formes de l'economia anomenada "col·laborativa" ens han convertit primer en clients i després en usuaris desposseïts de drets col·lectius i individuals més enllà de les dinàmiques de consum. Ràpidament hem oblidat la utopia que representava el naixement d'internet, per convertir-nos en serfs digitals.

CAROLINA CAMPOS I MÁRCIA LANÇA *ÉS NOMÉS UN DIA*

Divendres 30 de setembre, de les 16 h a les 00 h
Entrada lliure

És només un dia és un dispositiu d'escriptura en viu de vuit hores de durada que desvela la construcció d'un flux de narratives inestables, sorgides del contagi entre paraula i gest. Les artistes proposen imaginar mons en què la realitat i la ficció es toquen i es confonen. Prenen les ruïnes del discurs com a lloc de potència i ficcionalitzen el present a partir de l'escolta del lloc on es troben. El públic s'emporta una publicació realitzada en directe que conté un text diferent cada vegada.